

de
ren
for-
te
de
op-
book
ara-
net
aog
de
ge-
tel
mak
de
ver-
be-
ch-
en
vi-
tie
dd
net
nd
ar-
ar
lit
et
ap
ar
o-
le
n
t-
s
7.
d
r
h,
-
r
e
e
o
f
e
t
e
e

voor een dwaling verklaard. Voorts hadden de bewaarden gezegd, dat zij voor kunne daden niet verantwoordelijk waren omdat zij door den Heiligen Geest gedreven werden." Ook als werd door het Rijksgerecht niet aangenomen als grond voor verleniging van het vonnis.

Een rookkamer, voor Chr. mijtjes. In *The Christian* wordt er over gesproken, dat in een onlangs gesticht vergaderhuis voor eene Christelijke godedochters vereeniging, een lokaal gevonden wordt, dat bestemd is voor rookkalk. Het rooken door vrouwen neemt in Engeland toe. Maar dat dit bevond wordt door eene Christelijke vereeniging is voor een bedenkelijk verschijnsel te houden.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

DE TEGENHANGER.

III.

HARRY.

Een maand later kreeg moeder de boodschap van mijnheer dat ik zou overgeplaatst worden op een hoogere school, waar meer onderwijs werd dan op de mijne, en waar men onder anderen opgeleid kon worden tot koopman. Deze school was bestemd voor kinderen uit hoogen stand dan de mijne. Er werd een veel hooger schoolgeld betaald. Ook de boeken kosten vrij wat geld en daarbij moest ik veel meer in de kleeren zijn dan vroeger, wij mijn medeleerlingen allen kinderen waren van goede ouders.

De nieuwe school beviel mij bijzonder goed, ik maakte weldra goede vorderingen. Na drie maanden liet mijnheer mij weer bij zich komen. Hij was zeer vriendelijk en vertelde mij dat de onderwijzers over mij tevreden waren. Daarop volgde een lang gesprek, waarin hij onderzoek deed naar mijn kundigheden. Dat viel blijkbaar bevredigend uit. Ook over mijn schoolleven moest ik allerlei vertellen, wat mijnheer soms welgedig deed lachen.

Ten slotte zei hij:

"Ga maar zoo voort Hendrik, dan kan er een degelijk man uit u groeien."

Als ik zoo'n prettig uurtje bij den patroon- daad doorgebracht moest ik natuurlijk alles aan moeder vertellen. De goede vrouw was er over opgetogen en liet zich zelfs eens outvallen in Ja Hendrik, wie weet wat er nog gebeurt. Is meer voorgekomen dat een rijk heer een troon, finken, legerjagen jongen tot zoon nam, vooral wanneer hij zelf geen kinderen had."

Of het nu verstandig was van mijn moeder zoo tot mij te spreken, laat ik daar. Ik lichte er toen om. Maar toch bleef oers van hangen, en vervulde mij soms met allerlei groots geachten. Hij kwam wel eens voor, dat ik Zondagavond bij mijnheer Lehman het avontuur mocht blijven gebruiken. Bij het heengaan kreeg ik dan soms een mooi boek uit de kleine verzameling van den gestorven Frederik als geschenk. Eens zelfs schonk mijnheer mij het fraaie wandelstokje, dat aan zijn zoonthe- beoord had. Was het wonder dat ik er wel eens aan droomde nog eens geheel diens plaats in te nemen, en een groot, rijk koopman te worden?

Op zekeren dag hield een huurrijtuig voor de deur stil, terwijl ik in het voorhuis stond. Uit de koets stegen een schoone in het jaar gekleede dame, wier gericht mij bekende voorkwam en een knaap van mijn grootte. Mijn- heer Lehman die hen zeker wachtende was, zette hen hartelijk. De dame was, zoals ik er hoorde, Mevrouw van Salteren, de eenige zuster van den heer Lehman. Zij was gehuwd geweest met een hooggelaatst officier, die echter enige jaren geleden in den oorlog geneueveld was. Zij kwam, gelijk mij ook later bleek, om met haar zoon Harry voor goed bij haar broer te blijven.

Het trof zoo dat ik in het voorhuis was, niet toen de bezoekers kwamen. Mijnheer Lehman ging hun tegemoet en keerde weldra met beiden terug. Ik wilde met een beleefden roet hen voorbij laten gaan, maar de patroon- held mij terug en zei op vriendelijken toon tot den knaap:

"Kijk, Harry, dat is Hendrik Wolters, de zoon van mijn goeden pakhuismeester, die niet meer in leven is. Hendrik is een vriend van uw oeffe Frits, dien ik nog niet vergeten kan. Ik hoop dat gij en Hendrik veel samen zal spelen."

Ik keek den slanken knaap eens aan. Zijn vriendje beviel mij wel en ik reikte hem gul de hand. Maar hij deed alsof hij het niet zag, en bukte slechts even met het hoofd, terwijl hij met een trotsch uiterlijk, waar ieder ander om- elachen zou hebben, mij uit de hoogte aan- zag. Ik echter lachte niet, maar gevoelde mij een hoogte gekrenkt. Met een gloeiend rood gezicht lichtte ik even mijn hoed, en ging zij- den heen. In het weggan hoorde ik nog dat Harry op iets dat de heer Lehman hem toe- uideerde, overluid antwoordde:

"Gij neemt het toch wel niet kwalijk, oom, maar Papa wilde altijd dat ik alleen met jongens in mijn stand zou omgaan."

Hoe mij dit smaakte behoeft ik niet te zeg- en. Wat er verder tusschen mijnheer Leh- man, zijn zuster en zijn neef voorviel weet ik niet. Dit echter is zeker, van dien tijd af hield mijn vriendenappelijke omgang met den eersten op. Mijn schoone droomen begonnen al te vervliegen. Wel bleef mijnheer Lehman goed en vriendelijk voor mij als vroeger; wel be- valde hij mijn schoolgeld en mijn kleeding ook verder; wel sprak hij mij vriendelijk toe, als ik mij in huis tegenkwam, maar op zijn kamer deed ik niet meer genood. Daar bracht nu Harry, die blijkbaar dadelijk in de gunst ge- won was bijna al zijn vrijen tijd door. Hij maakte zijn schoolwerk bij oom in de kamer, en gebruikte het speelgoed dat aan den vroeg- geboornen Frits had behoord. Ja, zelfs ging mijn- heer Lehman zelden uit zonder Harry, dien hij den eersten tijd trouw aan de hand hield.

De moeder van Harry zag ik zelden of nooit. Zij scheen lijdende te zijn, en wellicht was ook dit een reden, waarom mijnheer Leh- man, die zelf vrouw noch kind meer had, zijn vader wilde betoonen voor het kind zijner zuster. Zeker is dat zijn gansche hart aan den gevormden, hij begaafden jongen scheen te hangen. Dikwijls werden er ook vriendjes ge- noodigd, en dan kon ik uit het venster van mijn dakkamer zien, hoe het vroolijke troepje het gekleede jongetjeeren zich op de ruime bin- nenplaats vermaakte. Ik had er het aankijken en en het grieft mij.

Eens moest ik, juist toen er zulk een partijjes was, voor moeder een boodschap overbrengen naar het pakhuis. Of ik wilde of niet, ik moest de plaats over waar Harry met zijn vriendjes soldeats speelde. Een der jongens had geen aanman in het geld. 't Was de zoon van een armienlijk koopman. Wij kenden elkaar heel goed, daar wij dezelfde school bezochten.

Ik was haastig voorbij loopende, maar hij stap uit toe.